

Sygn. akt VIII Gz 257/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Marek Tauer

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2019 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko P. C.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia

12 czerwca 2018 r., sygn. akt VIII GC 698/18 upr

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy odrzucił na podstawie art. 370 kpc zażalenie pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 6 marca 2018 r. w przedmiocie odrzucenia zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 12 stycznia 2018 r. W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że postanowieniem z dnia 6 marca 2018 r. Sąd odrzucił zażalenie pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 12 stycznia 2018 r. W dniu 3 kwietnia 2017 r. pozwany złożył zażalenie na to postanowienie. Zarządzeniem z dnia 7 maja 2018 r. pozwany został wezwany do uzupełnienia braków zażalenia poprzez: uiszczenie opłaty w kwocie 30 zł, podanie, czy żąda uchylecia czy zmiany postanowienia, zwięzłe uzasadnienie zażalenia oraz przedłożenie odpisu zażalenia oraz pisma uzupełniającego jego treść. Pozwany, który odebrał wezwanie w dniu 14 maja 2018 r., w zakreślonym terminie nie uzupełnił braków zażalenia. Pozwany złożył wprawdzie wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o doręczenie kserokopii zażalenia (gdyż nie dysponuje jego odpisem), ale nie wskazał, czy żąda uchylecia czy też zmiany postanowienia ani nie przedstawił zwięzłego uzasadnienia zażalenia.

Pozwany zaskarżył w/w postanowienie w całości, domagając się jego rozpoznania przez Sąd II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 394 § 3 k.p.c. zażalenie powinno czynić zadość wymaganiom przepisanych dla pisma procesowego oraz zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia i wniosek o jego zmianę lub uchYLECIE, jak również zwięzłe uzasadnienie zażalenia ze wskazaniem w miarę potrzeby nowych faktów i dowodów.

Sąd Rejonowy, zgodnie z regulacją prawną z art. 130 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c., uprzednio stwierdzając braki formalne zażalenia, prawidłowo wezwał pozwanego do usunięcia tychże. Zarządzeniem z dnia 7 maja 2018 r. (k.157), wezwano pozwanego do usunięcia braków formalnych zażalenia poprzez: uiszczenie opłaty od zażalenia w kwocie 30 zł, zwięźle uzasadnienie zażalenia oraz przedłożenie odpisu zażalenia wraz z odpisem pisma uzupełniającego jego treść, w terminie 7 dni, pod rygorem odrzucenia zażalenia. Odpis zarządzenia został doręczony pozwanemu w dniu 14 maja 2018 r. (k.160). W wyznaczonym terminie pozwany nie usunął jednak braków formalnych. Pozwany w piśmie z dnia 21 maja 2018 r. (k. 162) wniósł jedynie o zwolnienie go od opłaty sądowej od zażalenia a także o sporządzenie kserokopii zażalenia. Wobec powyższego, uznać należało, że zażalenie nie spełniało wskazanych powyżej wymogów formalnych z art. 394 § 3 k.p.c.

Należy wskazać, że wobec szczególnej regulacji dotyczącej wymagań formalnych dla zażalenia wystarczające jest ogólne uzasadnienie zażalenia, wskazujące uchybienia sądu, który wydał zaskarżone postanowienie. Uzasadnieniu temu nie stawia się wprawdzie tak dużych wymagań jak uzasadnieniu zarzutów apelacji, niemniej jednak, jeśli oświadczenie strony złożone w zażaleniu nie spełnia przesłanek jego motywów, dotknięte jest ono brakiem formalnym (zob. postanowienie SN z dnia 3 czerwca 1998 r., I CKN 851/97, LEX nr 519192). W przedmiotowej sprawie pozwany w zażaleniu z dnia 3 kwietnia 2018 r. nie zawarł żadnego (choćby ogólnego) uzasadnienia (k.152), a braku w tym zakresie nie uzupełnił w piśmie z dnia 21 maja 2018 r. (k.162).

Nadto, pozwany nie uzupełnił braku zażalenia poprzez przedłożenie jego odpisu. Wyjaśnić trzeba, że regulacja zawarta w art. 128 § 1 k.p.c. w zw. z art. 394 § 3 k.p.c. przesądza o tym, że do zażalenia należy dołączyć jego odpis dla doręczenia go stronie przeciwnej. Konsekwencji nieuzupełnienia powyższego braku nie może usunąć ewentualne zarządzenie przez Przewodniczącego sporządzenia odpisu (kserokopii) zażalenia skierowane do sekretariatu Sądu. Nie jest bowiem rolą sądu zastępowanie strony (uczestnika postępowania) w dokonywaniu czynności procesowych leżących w jej interesie i stanowiących jej ustawowy obowiązek. Czynności podejmowane w celu usuwania w postępowaniu cywilnym braków formalnych pism procesowych są sformalizowanymi czynnościami procesowymi stron, nie mogą być zatem nimi obciążane organy procesowe (zob. uzasadnienie uchwały 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 grudnia 2013 r., I OPS 13/13, ONSAiWSA 2014, Nr 3, poz. 39).

Także i w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażono zgodny pogląd, że niedopuszczalne i bezzasadne jest przerzucanie na sąd wykonywania czynności obciążających stronę, choćby miały charakter tylko techniczny, gdyż mogłoby to prowadzić nie tylko do anarchizacji procesu cywilnego, ale także do naruszenia zasady równości stron. W konsekwencji należy uznać, że ewentualne sporządzenie wymaganego odpisu przez sąd - za stronę wezwaną do uzupełnienia takiego braku pisma procesowego - i nawet dołączenie go do akt sprawy, nie stanowi skutecznej czynności uzupełniającej (tak Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 23 sierpnia 2000 r., II CKN 1014/00, LEX nr 1635430, w uchwale z dnia 27 lutego 2008 r., III CZP 135/07 OSNC 2009, Nr 2, poz. 25, w postanowieniu z dnia 26 września 2012 r. II CZ 99/12, LEX nr 1293759). Skoro obowiązek uzupełniania braków obciąża stronę postępowania, a nie sąd, to w pełni uzasadnione jest twierdzenie, iż strona, która obowiązku nie wykonuje, musi ponieść negatywne tego konsekwencje procesowe.

Uwzględniając zatem, że braki formalne zażalenia nie zostały usunięte, zastosowanie przez Sąd Rejonowy skutków prawno-procesowych w postaci odrzucenia zażalenia było uzasadnione po myśli regulacji prawnej z art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 370 k.p.c.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji po myśli art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.